

Som modsvar til det vil jeg sige, at jeg sagtens kunne forestille mig, at hvis Danmark kunne, ville, og hvis vi havde råd til det, at vi så kunne sende 200 soldater ekstra ned for at bidrage til træningsindsatsen eller til den multinationale sikringsstyrke, for der er desværre brug for endnu flere soldater i dag, end der er i Irak til dato.

Derfor er vores ændringsforslag en principiel tilkendegivelse af, at vi mener, at Danmark med de forpligtelser, vi allerede har påtaget os i Irak, har taget vores del af ansvaret, og at der er andre – allierede så vel som andre – der må komme på banen for at løfte opgaven, når det gælder Irak.

Det er sådan set det og intet andet, der ligger i vores ændringsforslag.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Den sidste principielle betragtning, at der er andre lande, som burde påtage sig et lidt større medansvar, er jeg jo helt enig i. Jeg tør såmænd godt nævne et par af de lande ved navn her. Jeg tænker på Tyskland og Frankrig, som begge er medlemmer af Sikkerhedsrådet og var med til at vedtage resolution 1546, som appellerer til alle lande om at stille styrker, og det første, de gør, er at lade være med selv at sende nogen. De appellerer til alle andre lande om at gøre det, og så lader de være med selv at gøre det. Det synes jeg er en gang lusepusteri, eller hvad det nu ellers hedder. Nu er jeg ikke diplomat.

Argumentet kan jeg forstå, men der er altså nogle, der ikke vil tage et medansvar, og så er det jo godt, at Danmark, også med støtte af Kristendemokraterne, påtager sig et medansvar. Tak for det.

(Kort bemærkning).

Jann Sjusen (KD):

Lusepusteri eller ej. Jeg skal heller ikke gøre mig til ekspert udi denne sprogbrug. Jeg vil bare sige, at jeg da sådan set er enig i, at man godt kunne ønske, at f.eks. Tyskland og Frankrig påtog sig et større ansvar. Men som jeg sagde i min ordførertale, må man jo også forstå, at baggrunden for, at situationen er, som den er i Irak i dag, baggrunden for, at der ikke er ret mange lande, der ønsker at bidrage til den multinationale sikringsstyrke med bidrag, som for alvor betyder noget, er hele baggrunden for krigen.

Det er jo derfor, man står i den situation i dag, at uanset at der er truffet FN-beslutning, og at der er et FN-mandat bag den multinationale sik-

ningsstyrke, ja, så kan man altså ikke få de lande med, som føler, at de blev svigtet på det groveste af ikke mindst USA i forbindelse med kampen i FN's Sikkerhedsråd. Det skal ikke være en undskyldning for ikke at påtage sig et ansvar i dag, men dog et forsøg på at forstå, hvorfor man ligger, som man har redt, ikke mindst fra amerikansk side, når det gælder Irak i dag.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Så er vi igennem ordførerrunden i første omgang i hvert fald. Så er det udenrigsministeren.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt takke for den brede tilslutning, der er til, at vi stadig væk efterkommer FN's opfordring til at være der og den irakiske regerings appel til os om at være der også med det styrkemål, vi er der med. Jeg synes, det er en meget væsentlig opbakning til den danske indsats dernede og også til de folk, vi har dernede, der gør en stor indsats, som der er bred enighed om.

Jeg vil godt sige til dem, som har sagt, at de partier, som ikke sidder i regering, men som er med i dag bag det her, ikke skulle have haft nogen indflydelse, at selvfølgelig har de haft indflydelse. Hvis man sammenligner det her beslutningsforslag med beslutningsforslaget fra maj måned, vil man kunne finde præcisioner og formuleringer, som naturligvis skyldes den dialog, man har haft mellem de parter, der er bag en indsats. Så vi er selvfølgelig sammen om det her, og det lægger regeringen meget vægt på.

Så skal jeg som en forbrugeroplysning her fra starten lige sige om køretøjerne, at det, der står på arabisk – det er mere til Folketingets oplysning, for det har spillet en rolle i den her debat – simpelt hen er: danske styrker. Det kan man vist ikke lægge ret meget politisk i, det er vist nærmest en kendsgerning.

Så vil jeg godt kommentere nogle af de bemærkninger, der er faldet. Socialdemokratiet ønsker vægten forskudt fra det militære til det civile og humanitære. Det ønsker vi også. Det siger jo sig selv, at det, der er hele formålet med det, er en humanitær indsats, en genopbygningsindsats, men for at den kan finde sted, skal der altså også være sådanne forhold, at nogle kommer ind og genopbygger, at nogle kommer ind med den humanitære hjælp.

Der er det jo sådan, at det er lykkedes terroristerne, som jeg altså fortsat vil kalde dem, at terrorisere så meget, at nødhjælpsorganisationerne trækker sig ud, at genopbygningsindsatsen er